

DOUNIA MAHAMMED

MOUSSEM NOMADISCH KUNSTENCENTRUM

beurette*

EN PEAU DE PÊCHE

RELAXED PACK - PDF

Monty

MOUSSEM
NOMADIC
ARTS CENTRE

viernulvier

Vlaanderen
verbeelding werkt

INHOUDSTAFEL:

- 1.** WAARAAN KAN JE JE VERWACHTEN?
(Kort overzichtje in verband met toegankelijkheid.)
- 2.** WAARSCHUWINGEN EN TRIGGERS
- 3.** FOTO'S VAN DE SPELERS EN DE SCÈNE
- 4.** AUDIOBESCHRIJVING VAN DE PERFORMANCE
- 5.** SYNOPSIS
- 6.** BESCHRIJVING VAN WAT ER ZAL GEBEUREN TIJDENS DE PERFORMANCE

1. WAARAAN KAN JE JE VERWACHTEN? Kort overzichtje in verband met toegankelijkheid.

*“HET IS OKE ALS JE MIJ NIET BEGRIJPT IK BEGRIJP MEZELF OOK NIET
HET IS OKE ALS JE MIJ NIET BEGRIJPT IK BEGRIJP MEZELF OOK NIET
meestal altijd.”
-- Hanna Zaouad, NEOHUMAIN*

Deze performance hoopt met iedereen verbinding te maken: eigen noden, verschillende achtergronden, unieke lichamen. En peau de pêche probeert prikkelvriendelijk te zijn, en kiest voor rolstoelvriendelijke locaties.

Voor de performance begint is bij het **onthaal** informatie te vinden over toegankelijkheid. Een half uurtje voor de voorstelling begint kan je hier een medewerker aanspreken om in de zaal kennis te maken met het decor en met de spelers. Een techniker kan het felste licht of het luidste geluid laten zien of horen. Zit je graag dichtbij de deur? Dan kan er een plekje voor je vrijgehouden worden.

De de performance duurt **50 minuten zonder pauze** en de **deuren** van de zaal gaan open **5 minuten voor de start** (afhankelijk van het startuur op je ticket).

De voorstelling is zowel in **Nederlandse gesproken taal** als in **Vlaamse Gebarentaal (VGT)**. Om de poëzie van deze talen ruimte te geven, wordt niet alles letterlijk en simultaan vertaald of verteld. Soms vertelt de Gebarentaal, soms de muziek, soms zijn het beelden, dan weer gesproken of geanimeerde geschreven taal.

We spelen in een intieme, **open opstelling**. Binnen en buiten lopen, geluid maken of bewegen wordt niet ontmoedigd, de deur staat altijd op een kier. Er is een medewerker aanspreekbaar en een **rustruimte** voor wie wil ontprikkelen.

De performance wil zowel voor het publiek als voor de betrokken teamleden een veilige, flexibele plek vormen. We ontvangen graag feedback: die kan je doorgeven aan de infobalie voor toegankelijkheid bij het onthaal. We zullen bijsturen waar mogelijk.

2. WAARSCHUWINGEN EN TRIGGERS

Waarschuwing over technielementen:

Er wordt gebruikgemaakt van **projectie** en een **rookmachine**. Er zal twee keer lichte rook verspreid worden. Bij momenten wordt geanimeerde tekst geprojecteerd. [Hier](#) kan je een voorbeeld vinden van deze geanimeerde tekst.

Het licht voelt zacht en feeëriek. Er worden **geen lichtflitsen** gebruikt in de voorstelling. Bij momenten kan het vrij donker zijn in de zaal. Dit duurt nooit langer dan 5 minuten.

Vóór de **muziek** begint hoor je [dit geluidje](#).

Inhoud en trigger warnings:

Dit werk gaat over psychische uitdagingen die het gevolg zijn van discriminatie. Er komt nooit expliciet geweld in de performance. Volgende thema's worden op poëtische wijze aangeraakt:

paniekaanvallen, zelfverminking, grensoverschrijdend gedrag, chronische vermoeidheid/pijn ten gevolge van posttraumatische stress, validistische, seksistische, racistische blikken en discriminatie, institutioneel geweld, koloniaal geweld.

Deze thema's worden met zorg benaderd, vanuit een eigen intiem en geleefd perspectief. De performance wil deze thema's op een gevoelige manier bespreekbaar maken.

3. FOTO'S VAN DE SPELERS EN DE SCÈNE

SPELERS

Er staan twee performers op scène: Kristien en Dounia. Ze spelen geen personage, maar brengen de tekst vanuit wie zij zijn.

Op de volgende foto zie je Kristien, die de voorstelling in Gebarentaal brengt:

Op de volgende foto staat Dounia die de tekst schreef en brengt in gesproken taal:

SCENOGRAPHIE

Op de volgende foto's zie je de scenografie, bestaande uit dekens, wollen bolletjes en sprietjes, een ligstoel en ook plassen, gemaakt uit glanzende balletvloer.

Op de volgende foto liggen alle dekens nog op de grond:

Op deze twee foto's zie je de grote plas:

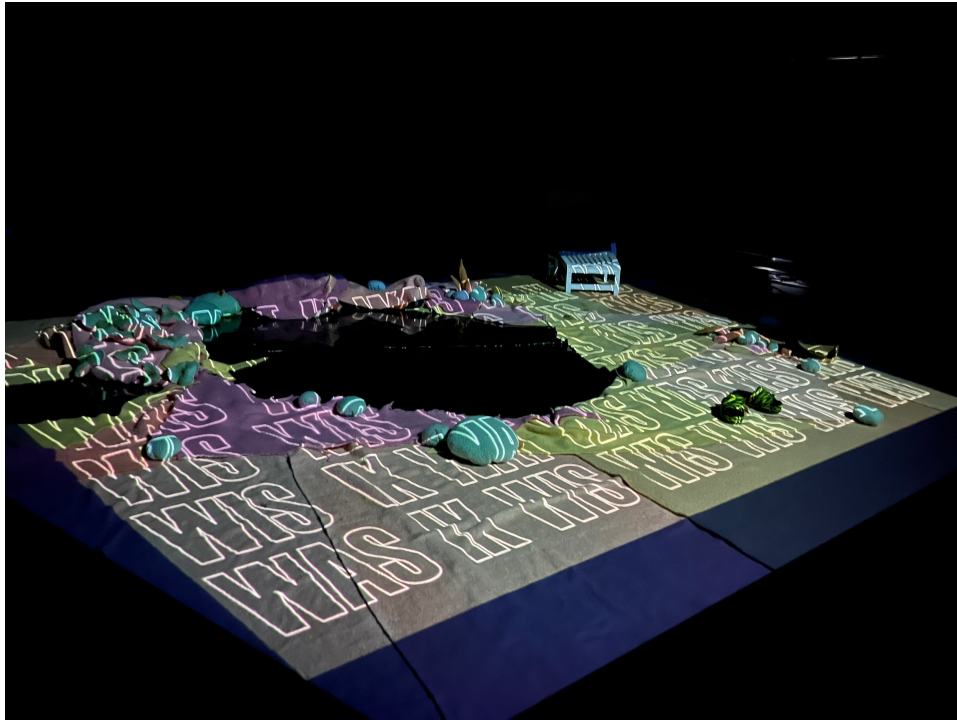

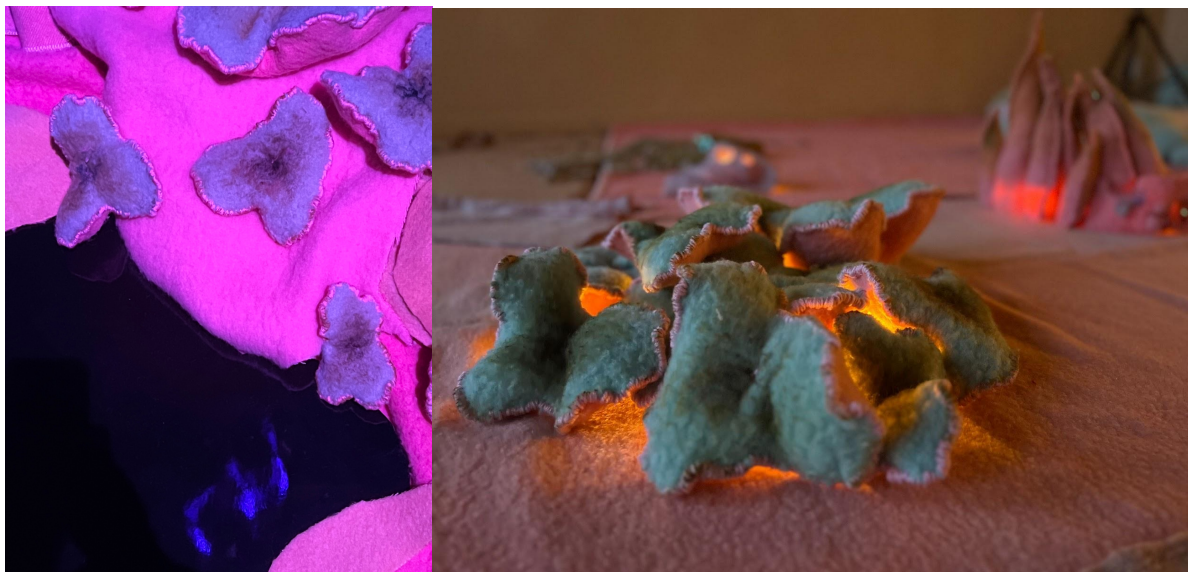
En bij de volgende foto hangt het deken in de lucht en staan wij eronder.

Op de foto die nu volgt zie je de vloer waar woorden op staan geprojecteerd:

En op deze twee foto's zie je de dekens en wollen objecten van dichterbij:

4. AUDIOBESCHRIJVING VAN DE SPELERS EN SCENOGRAFIE VIND JE HIER

🎵 Beluister [hier](#) de audiobeschrijving van de voorstelling 🎵

Beluister hier de audiobeschrijving van 🎵 [Dounia](#) 🎵 en van 🎵 [Kristien](#) 🎵

5. SYNOPSIS (VERLOOP EN WAAR HET INHOUDELIJK OVER GAAT)

Twee bacteriën dwalen over het landschap van een huid. Ze lezen de tekens die erin achterbleven en vertellen wat onderhuids plaatsvond. Een binnenwereld die meer en meer vertelt over de buitenwereld.

En peau de pêche is reeks gedachten, die samen een ritmisch gedicht vormen; een atypisch lied over doorstreept worden en jezelf doorstrepen, over wissen wat was en wassen wat is, over het verdringen van opdringerige herinneringen, giftige dingen, over littekens, wonden en bacteriën die we meedragen.

Vanuit een zachte omgeving brengen we een intieme, speelse, kleurrijke performance, die wil ont-wikkelen wat ingewikkeld werd.

De tekst heeft geen anekdotisch narratief met begin, midden en eind. Het is een aaneenschakeling van gedachten die vanuit een binnenwereld meer en meer vertelt over de buitenwereld.

De beschreven binnenwereld is druk: opdringerige herinneringen die herbeleefd worden, schadelijke woorden die blijven doorklinken en vele gedachten die voorbijflitsen, waar niet bij kan worden stilgestaan omdat de buitenwereld ook maar door blijft razen.

Het zijn gedachten over gecorrigeerd worden, niet aanvaard om wie je bent, en als gevolg jezelf gaan doorstrepen. Over niet gehoord worden, ook wanneer je je grenzen aangeeft. Over het gevoel krijgen dat je verdwijnt omdat je weggewist wordt, omdat je jezelf weg wist.

De tekst heeft het over psychische en fysieke uitdagingen ten gevolge van discriminatie en intergenerationeel koloniaal trauma: paniekaanvallen, wakker liggen, huiduitslag, chronische pijn en vermoeidheid, ... al wordt veel hiervan niet letterlijk benoemd.

Hoe meer de tekst vordert hoe meer boosheid en verontwaardiging er in doorklinken. Een boosheid op systemen die uitsluiten, op het geweld dat blijft doorgaan. Er klinkt een voornemen om samen niet langer gewist te worden. Het verzet gaat door zolang het geweld doorgaat. Geluiden van protesten weerklinken als een echo: wij laten ons horen tot we mogen bestaan.

6. BESCHRIJVING VAN WAT ZAL GEBEUREN TIJDENS DE PERFORMANCE:

Wanneer je binnenkomt, kom je terecht in een standaard theateropstelling. Tribune aan de ene kant, podium met decor aan de andere kant. De ruimte baadt in zacht, diffuus licht. Er hangt mist (uit een rookmachine) boven een eigenaardig landschap

dat gemaakt is van lichte roze, bruine en zachtpaarse wollen dekens die de vloer bedekken. Dit landschap refereert naar Dounia's huid. Her en der liggen gloeiende sprietjes en frisse, muntgroene bolletjes verspreid. Ze verwijzen naar de bacteriën die in dit landschap wonen. Alsof we door een microscoop naar een huid kijken, ligt voor ons een wereld van vezels, haartjes, schimmelige vlokken en minuscule bewoners.

Er klinkt zacht geruis, geritsel, kleine onherkenbare geluidjes.
[🎵 beluister hier hoe dit klinkt 🎵](#)

De twee performers zijn al op scène. Kristien (Tolk Vlaamse Gebarentaal) en Dounia (performer gesproken taal) dwalen over dit huidlandschap. Ze zullen vertellen wat onderhuids plaatsvond, elk in hun eigen taal. Daarvoor takelen ze eerst een wollen deken omhoog: door een opening te maken in de huid, komen ze bij het onderhuidse. Het onderhuidse ziet eruit als een donkere plas die in het midden van het landschap ligt en is gemaakt van hoogglanzende balletvloer. Het opgetilde stukje huid blijft erboven hangen als een wolk, er hangen draden uit als regendruppels. Deze draden hebben we uit stof gehaakt. Naast de plas staat een ligstoel:en rustplaats binnen deze vreemde biotoop.

Kristien opent de voorstelling in gebarentaal. Wanneer ze klaar is, brengt Dounia een lied en vertelt die de tekst die Kristien bracht door in woorden.

[🎵 Beluister hier een voorbeeld van een lied dat doorheen de voorstelling zal weerklinken 🎵](#)

Daarna zetten ze samen de vertelling verder. Ze vertellen vrij statisch, de aandacht ligt bij hun woorden. Nu en dan maken ze contact met elkaar, gaan ze ergens zitten of liggen ze in de ligstoel. Af en toe zingt Dounia een liedje op muziek die uit de luidsprekers komt, dan bewegen ze vrijer, gebruiken ze de plas als dansvloertje, terwijl de songteksten over het landschap worden geprojecteerd.

Hoewel het een zeer talige voorstelling is, waarbij associatie en woordspelingen centraal staan, is het niet nodig om alles volledig te begrijpen. Ook als je enkele dingen mist kan je de voorstelling nog volgen. Sommige stukken mogen ook gewoon ervaren of gevoeld worden.

Naar het einde toe gebeuren nog twee visuele veranderingen. Dounia haalt het opgetrokken deken naar beneden en wikkelt het rond zich, de binnenkant naar buiten: niet langer verborgen. Er staan borduursels met associatieve patronen, diepgekleurde vezels, in de sombere stof. Dounia toont haar ingewikkelde, gedetailleerde binnenkant.

Voor de eindtekst laat Dounia het deken weer van zich af glijden en gaat die stevig naast Kristien vooraan staan. Ze brengen aan hoog tempo de bevlogen tekst. Na een moment van stilte, komt nog een laatste liedje.

Welkom in ons magisch-realistisch landschap vanwaaruit we gedachten, woorden, gevoelens, en liedjes zullen delen over wat met iemand kan gebeuren als validistische, racistische, seksistische blikken en woorden woekeren in je onderhuidse. Een gevoelig, intiem delen dat hoopt te helen.